

[Glønborg]

vikle et ægte demokrati, dem er der jo desværre ikke mange i Afrika, så alene af den grund er Namibias forhåbentlig forestående uafhængighed et spændende eksperiment.

For os er det altså ikke kun et spørgsmål om Namibias politiske uafhængighed, men så sandelig også et spørgsmål om, hvad denne uafhængighed skal bruges til, og om, hvilken styreform man vælger. Det spørgsmål har så godt som ikke været fremme i den danske debat, men selvfølgelig bør vi interessere os for dette spørgsmål.

Vi er ikke tvivl om, at der er en uløselig sammenhæng mellem mangel på demokrati, mangel på udvikling og manglende respekt for menneskerettighederne, det bekræfter den politiske, økonomiske og sociale udvikling i det øvrige Afrika til fulde. Det vil derfor være tragisk, hvis Namibia ender som et nyt etpartidiktatur, som så mange andre afrikanske stater plages af, og det må Danmark gøre sit til at forhindre.

For nogen tid siden stillede jeg udenrigsministeren et spørgsmål med hensyn til situationen i Burundi. Jeg spurgte udenrigsministeren, om han ville medvirke til at lægge pres på Burundis regering for at sikre overholdelsen af menneskerettighederne over for det undertrykte befolkningsflertal, hutuerne. Jeg må sige, at jeg fik et meget svagt svar med henvisning til, hvad den burundiske regering selv sagde om sagen, og derfor vil jeg godt her i dag forny mit spørgsmål til udenrigsministeren, om han nu ikke synes, det er på tide, at vi fra dansk side virkelig prøver at lægge pres på Burundis regering.

Jeg kan fortælle, at i USA har Repræsentanternes Hus den 22. september givet Burundis regering en frist på 6 måneder til at tillade uvildige undersøgelser af begivenhederne i august og september og til at gennemføre forbedringer af menneskerettighedssituationen i landet. I modsat fald vil USA suspendere hele sit bilaterale bistandsprogram.

Jeg vil også fortælle, at jeg her i oktober har bemærket, at den belgiske udenrigsminister, Leo Tindemans, har bekræftet i belgisk radio oplysninger fra oppositionspartiet Palipehutu om, at der stadig arresteres hutuer over hele Burundi, mens situationen er rolig på overfladen.

Så vil jeg gerne sige om situationen i Mellemøsten, at Det Palæstinensiske Nationalråd

anerkendelse af sikkerhedsrådræsolutionerne nr. 242 og 338 og udråbelsen af en selvstændig palæstinensisk stat efterlader mange ubesvarede spørgsmål. Der tales om en indirekte anerkendelse af Israels eksistensret, men der forlyder intet om, at Nationalrådet skulle have ændret PLO's nationalpagt. Hr. Arne Melchior henviste til, at den stadig stod uantastet, og jeg vil tillade mig at citere § 1 og § 3 fra denne pagt, som er PLO's grundlov.

I § 1 står der:

»Jøderne er ikke et folk med egen national identitet, men en religiøs gruppe. De har derfor ikke ret til deres eget hjemland, men må leve som borgere i deres respektive fædrelande. Deres historiske og religiøse tilknytning til Palæstina bestrides.«

Og § 3:

»Alene de palæstinensiske arabere har den historiske ret til Palæstina.«

Der er altså ingen tvivl om, at så længe denne grundlov for PLO består, er der ingen realiteter i en indirekte anerkendelse, og derfor vil jeg godt slutte med at spørge udenrigsministeren, om han vil love mig, at der ikke bliver nogen dansk anerkendelse af en palæstinensisk stat, før der ligger en klar skriftlig garanti for, at denne stat anerkender Israels eksistensret og Israels grænser.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Hr. Glønborg var bekymret over det, han kaldte min ufredelighed. Det synes jeg da giver grund til at stille det spørgsmål til Kristeligt Folkeparti: Går Kristeligt Folkeparti ind for denne modernisering af NATO's kortsækkende atomvåben, som jo er det egentlige og interessante diskussionsemne for mig at se, eller går Kristeligt Folkeparti imod den?

Jeg synes, man skal forholde sig ufredeligt over for en sådan modernisering. Nogle forestiller sig jo oven i købet, at de Pershingraketter, som man lige har taget ned, skal man tage sprænghovederne fra og så stille dem op igen og dermed udhule INF-aftalen, oven i købet i nogle af forslagsversionerne båret af det missil, som kaldes »army tactical missile« med den fredelige navneforkortelse Atacams.

Det er det, vi snakker om, og det er det, forsvarministeren sidder og forhandler om nede i NATO i øjeblikket uden at informere Folketin-